

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 154/06-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. októbra 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť P. Z., Veľká Británia, zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Bratislava III v konaní sp. zn. 15 Ct 80/02, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. Z. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 15 Ct 80/02 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e v konaní sp. zn. 15 Ct 80/02 konať bez zbytočných prietáhov.

3. P. Z. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava III j e p o v i n n ý nahradit' P. Z. trovy právneho zastúpenia v sume 6 854 Sk (slovom šesťtisícosemstopäťdesiatštyri slovenských korún) právnomu zástupcovi JUDr. S. J. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti P. Z. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2006 doručená sťažnosť P. Z., Veľká Británia (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní sp. zn. 15 Ct 80/02.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 154/06-11 zo 17. mája 2006 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu, ktorá mu bola doručená 11. augusta 2006, vyjadril, že okresný súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 17. augusta 2006 oznámil, že netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 27. novembra 2002 podal okresnému súdu žalobu o ochranu osobnosti a priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Okresnému súdu bola 12. mája 2003 doručená žiadosť o vypočutie sťažovateľa mimo pojednávania. Sťažovateľ podal 18. marca 2004 a 27. septembra 2004 žiadosť o stanovenie termínu pojednávania.

Predmetný spis bol 22. novembra 2004 predložený z dôvodu sporu o miestnu príslušnosť Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý rozhodol 21. decembra 2004 tak, že vec bude prejednávať a rozhodovať okresný súd. Sťažovateľ podal 21. januára 2005 ďalšiu žiadosť o stanovenie termínu pojednávania.

Pojednávania v danej veci sa uskutočnili 6. apríla 2005 a 8. júna 2005, pričom 3. októbra 2005 bola okresnému súdu doručená ďalšia žiadosť o nariadenie termínu pojednávania.

Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd v predmetnej veci dosiaľ nevydal právoplatné rozhodnutie, sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní okresného súdu sp. zn. 15 Ct 80/02 a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez prietahov. Zároveň sťažovateľ žiada priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 60 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 8. augusta 2006 požiadal predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k sťažnosti sťažovateľa. Predseda okresného súdu v stanovisku doručenom ústavnému súdu 12. septembra 2006 uviedol, že *„Ku skutkovým okolnostiam uvádzaným v sťažnosti sťažovateľa zo dňa 25. 4. 2006 vo veci sp. zn. 15 Ct 80/02 nemám vecné námietky. Poukazujem však na to, že napriek tomu, že žaloba bola podaná dňa 27. 11. 2002 súdny poplatok bol zaplatený až dňa 20. 1. 2005. Po zaplatení súdneho poplatku súd vo veci meritórne konal, keď na deň 6. 4. 2005 vytýčil termín pojednávania, kde vypočul navrhovateľa a odročil vec na 8. 6. 2005 keď bolo pojednávanie i v súvislosti so sťahovaním Okresného súdu Bratislava III odročené na neurčito a následný termín bol vytýčený úpravou sudcu zo dňa 31. 3. 2006 na 17. 5. 2006 a ďalší termín je vo veci vytýčený za účelom vypočutia svedkov na 29. 9. 2006. Po zaplatení súdneho poplatku súd vo veci meritórne konal a postup súdu po tomto termíne nemožno kvalifikovať ako porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Prietahy v konaní v čase od podania žaloby do zaplatenia súdneho poplatku boli spôsobené i samotným sťažovateľom tým, že nezaplatil súdny poplatok spolu s podaním návrhu“.*

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, stanoviska predsedu okresného súdu, ako aj podrobného preštudovania spisu okresného súdu sp. zn. 15 Ct 80/02 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Sťažovateľ 27. novembra 2002 doručil okresnému súdu žalobu týkajúcu sa ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy proti P., a. s. (ďalej len „odporkyňa“), s prílohami. Právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu 13. mája 2003 žiadosť o vypočutie sťažovateľa mimo pojednávania. Podľa úradného záznamu okresného súdu 17. marca 2004 nahliadol do spisu splnomocnenec právneho zástupcu sťažovateľa. Podľa úradného záznamu okresného súdu 2. augusta 2004 nahliadla do spisu splnomocnenkyňa právneho zástupcu sťažovateľa. Právny zástupca sťažovateľa doručil 28. septembra 2004 okresnému súdu žiadosť o nariadenie termínu pojednávania.

Okresný súd vydal 22. novembra 2004 pokyn na predloženie spisu najvyššiemu súdu, aby rozhodol o súde miestne príslušnom na prejednanie danej veci s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ nemá trvalé bydlisko na území Slovenskej republiky. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Ndc 216/2004 zo 7. decembra 2004 určil, že miestne príslušným súdom na prejednanie predmetnej veci je Okresný súd Bratislava III. Spis bol okresnému súdu vrátený 15. decembra 2004.

Právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu 16. decembra 2004 žiadosť o nariadenie termínu pojednávania. Okresný súd vydal 20. decembra 2004 pokyn na doručenie výzvy sťažovateľovi, aby v určenej lehote uhradil súdny poplatok. Právny zástupca sťažovateľa doručil 24. januára 2005 žiadosť o nariadenie termínu pojednávania. Podľa záznamu okresného súdu o platbe z 28. januára 2005 bola úhrada súdneho poplatku súdu doručená 24. januára 2005.

Dňa 7. februára 2005 okresný súd nariadil termín pojednávania na 6. apríl 2005 a uznesením č. k. 15 Ct 80/02-43 zo 7. februára 2005 vyzval odporkyňu, aby sa v stanovenej lehote vyjadrila k žalobe sťažovateľa. Na pojednávaní 6. apríla 2005 okresný súd vypočul sťažovateľa ako účastníka konania a pojednávanie bolo uznesením odročené na 8. jún 2005. Podľa úradného záznamu okresného súdu z 2. mája 2005 do spisu nahliadol právny zástupca odporkyne.

Právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu 4. mája 2005 písomnosti týkajúce sa predmetu konania a 26. mája 2005 nahliadol do spisu. Na pojednávaní 8. júna 2005 súd vykonal ďalšie dokazovanie a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito z dôvodu sťahovania okresného súdu. Právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu 4. októbra 2005 žiadosť o nariadenie termínu pojednávania. Okresný súd stanovil 31. marca 2006 termín pojednávania na 17. máj 2006. Podľa úradného záznamu okresného súdu z 19. apríla 2006 nahliadla do spisu splnomocnenkyňa právneho zástupcu sťažovateľa.

Okresný súd na pojednávaní 17. mája 2006 vykonal ďalšie dokazovanie a pojednávanie bolo uznesením odročené na 29. september 2006 za účelom vypočutia

svedkov. Okresný súd vydal 31. júla 2006 pokyn na doručenie predvolania svedkom na pojednávanie. Podľa úradného záznamu okresného súdu 25. septembra 2006 právny zástupca sťažovateľa nahliadol do spisu. Právny zástupca odporkyne a predvolaní svedkovia doručili okresnému súdu 26. septembra 2006 ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní z pracovných dôvodov.

Pojednávanie 29. septembra 2006 bolo z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti predvolaných svedkov uznesením odročené na 27. november 2006.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom nestačí, že štátny orgán vo veci koná (napr. rozhodnutia II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03). Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99, III. ÚS 127/03 a ďalšie).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, II. ÚS 32/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitost' veci“, ústavný súd konštatuje, že predmetom sporu je návrh vo veci ochrany osobnosti, teda ide o vec, ktorá po právnej stránke patrí do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva. Skutkovú stránku v oblasti ochrany osobnosti ústavný súd posudzuje obvykle ako zložitú s prihliadnutím na náročnosť dokazovania (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 54/03, III. ÚS 336/05). Ústavný súd však z prehľadu posudzovaného spisu nezistil, že by zložitost' veci spôsobila zbytočné priet'ahy v predmetnom konaní.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil žiadnu okolnosť v správaní sťažovateľa, ktorou by prispel k zbytočným

prieťahom v konaní. Sťažovateľ viackrát požiadal okresný súd o nariadenie termínu pojednávania (napr. žiadosti z 27. septembra 2004, 21. januára 2005, 3. októbra 2005), čím dal najavo nespokojnosť s rýchlosťou priebehu predmetného konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu vyššie uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to bez existencie zákonnej prekážky brániacej okresnému súdu vo veci plynulo konať (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04).

Ústavný súd s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyhodnotil postup okresného súdu v obdobiach od 1. februára 2003 do 22. novembra 2004 (21,5 mesiacov) a od 1. októbra 2005 do 31. marca 2006 (6 mesiacov) ako časové úseky, v ktorých došlo nečinnosťou okresného súdu k zbytočným prieťahom v posudzovanom konaní v celkovej dĺžke 27,5 mesiacov.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení zo 4. septembra 2006 uviedol, že samotný sťažovateľ sa podieľal na prieťahoch v konaní tým, že neuhradil súdny poplatok so súčasným podaním žaloby, pričom súd začal vo veci meritórne konať hneď po úhrade súdneho poplatku. V roku 2005 sa okresný súd sťahoval do iných priestorov, preto bolo pojednávanie 8. júna 2005 odročené na neurčito. Ústavný súd neakceptuje uvedenú argumentáciu predsedu okresného súdu, pretože okresný súd sa sťahoval v letných mesiacoch 2005, pričom ďalší termín pojednávania nariadil zákonný sudca až úpravou z 31. marca 2006 (č. 1. 70 spisu).

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v uvedenom období, tak ako mu ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti žiadal, aby ústavný súd po vyslovení porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prietahov. Z uvedeného dôvodu ústavný súd prikázal v danej veci okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.“

Ústavný súd pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vzal do úvahy obdobie nečinnosti okresného súdu ako aj okolnosť, že sťažovateľ svojím správaním neprispel k zbytočným prietahom v predmetnom konaní. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci považuje sumu 40 000 Sk pre sťažovateľa za primeranú so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä dĺžku zbytočných prietahov v danom konaní a predmet sporu, ktorý sa priamo týka jeho osobného statusu, a preto žiadosti sťažovateľa, ktorý požadoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 60 000 Sk, vo zvyšnej časti nevyhovel.

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera ESLP, keď priznáva spravodlivé zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru, aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia nie je prípadná náhrada škody.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa bolo porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je ocenený peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna šestina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je ocenená peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli zrealizované v roku 2006, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2005 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 16 381 Sk, preto ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci, každý v hodnote 2 730 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne

prepravné podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v sume požadovanej právnym zástupcom sťažovateľa, t. j. dvakrát 150 Sk.

Podľa ustanovenia § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až § 14 o daň z pridanej hodnoty. Právny zástupca sťažovateľa 16. októbra 2006 predložil ústavnému súdu fotokópiu osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty.

Právny zástupca sťažovateľa požadoval náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 6 854 Sk. Vzhľadom na to, že požadovaná suma neprekračuje sumu trov priznanú podľa predmetnej vyhlášky, ústavný súd priznal trovy právneho zastúpenia v sume 6 854 Sk, ktorú ústavný súd zaviazal uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa okresný súd (ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2006